

РЕШЕНИЕ

№ 7684

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 19.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7919** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба МБАЛ [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Решение № 20151787 от 28.06.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 105 – ти състав по нахд № 13470/2020 г., с което е изменено Наказателно постановление (НП) № НП-13-508-13 от 03.04.2020 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАН), с което на основание чл.221, ал.2 от Закона за здравето (ЗЗ) са му наложени 10 броя имуществени санкции по 1500 лв. за нарушения на чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 от ЗЗ, като е намалил размера на всяка една от тях на 500 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на процесуалния и материален закон. Сочат се нарушения на чл.42, т.3-5 и чл.57, ал.1, т.5-6 от ЗАНН поради липса на реквизити на АУАН и НП – описание на извършените нарушения, вкл. дата и място на извършването им. Касаторът оспорва възможността датата на издаване на фактура да се приеме за дата на плащане на услугата. Счита, че наказанията са наложени извън сроковете по чл.34, ал.1 ЗАНН, както и, че намерените

за нарушени норми на чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 от ЗЗ са общи и не уреждат конкретен състав на нарушение. Излага подробни съображения за неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че лечебното заведение разполага с утвърден ценоразпис на услугите, които не се заплащат от НЗОК, пациентите са били запознати с него и са заплатили услугата при наличие на информирано съгласие. Касаторът претендира съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и по същество на спора да отмени процесното НП.

Ответникът Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ оспорва касационната жалба и претендира за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение № 20151787 от 28.06.2021 г. по нахд № 13470/2020 г. СРС, НО, 105 – ти състав, е изменил НП № НП-13-508-13 от 03.04.2020 г., издадено от изпълнителния директор на ИАМН, с което на основание чл.221, ал.2 от Закона за здравето на МБАЛ [фирма] са наложени 10 броя имуществени санкции по 1500 лв. за нарушения на чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 от ЗЗ, като е намалил размера на всяка една от тях на 500 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя П. К. Кръсвет, както и писмените доказателства по административно – наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е намерил да осъществен и доказан състава на вменените 10 броя нарушения на чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 от Закона за здравето, вр. чл.2, ал.3 и чл.24а, ал.1 от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ (Наредбата). Като е анализирал съдържанието на приложимите правни норми въззивният съд е достигнал до извод, че лечебните заведения, сключили договор с НЗОК за оказване на болнична помощ, каквото безспорно е МБАЛ [фирма], нямат право да искат и получават от пациентите такси за допълнителни услуги извън изчерпателно изброените в чл. 24а от Наредбата, което е особено вярно за допълнителните административни и финансови услуги, които не са свързани с оказването на медицинска помощ, а имат отношение към функционирането на лечебното заведение като действащо предприятие. Достигнал е до правен извод, че лечебното заведение МБАЛ [фирма] е поискало и получило без основание суми за допълнителни административни и финансови услуги в размер на 1330,00 лв./1560,00 лв., от всеки от десетте пациента, постъпил за стационарно лечение в болничното заведение през м. януари 2019 г., с което е нарушило чл. 86, ал. 1, т. 1 от Закона за здравето, постановяващ, че всеки пациент има право на зачитане на икономическите му права. Въззивният съд е изложил мотиви за липса на основание за приложение на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с

материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 105-ти състав е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Съобразено с константната съдебна практика е даденото от СРС тълкуване на нормите на чл.86, ал.1, т.1, вр. чл.81, ал.2, т.4 от Закона за здравето, като общи и уреждащи правото на достъпна медицинска помощ при зачитане на правата на пациента. Отделно от тях, в АУАН и НП е направено изрично позоваване на конкретните нормативни изисквания на чл.2, ал.3 и на чл.24а, ал.1 от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ. Според първата норма на Наредбата здравноосигурените лица имат право на достъп до медицинска помощ извън тази по ал. 1 и 2, както и на допълнително поискани услуги, свързани с оказването на медицинска помощ, които се заплащат по цени, определени от съответните лечебни заведения при спазване изискванията на наредбата. Според вменената за нарушена разпоредба на чл.24а, ал.1 от Наредбата (в относимата редакция): по време на своя престой в лечебно заведение, сключило договор с НЗОК за оказване на болнична помощ, здравноосигурените лица имат право срещу заплащане да получат допълнително поискани услуги, включващи:

1. подобрени битови условия - самостоятелна стая, в цената на която се включват всички допълнителни битови условия, със или без придружител по желание на пациента;
2. допълнително обслужване, свързано с престоя на пациента в лечебното заведение, извън осигурените здравни и общи грижи - самостоятелен сестрински пост, допълнителен помощен персонал, меню за хранене по избор, съобразено със съответния лечебно-диетичен режим;
3. избор на лекар или екип от медицински специалисти.

Както правилно е отбелязал районният съд тази норма е императивна и не предвижда възможност за заплащане на административни и финансови услуги. А за всеки един от 10-те цитирани в АУАН и НП пациенти подробно са отбелязани заплатените от тях административни услуги по т.2 от ценоразписа и финансови услуги по т.3 от ценоразписа на болничното заведение. Обосновано е отбелязването на решаващия съд, че се касае примери за заплатени по 110-150 лв. за административни услуги на ден и 110-112 лв. за финансови услуги на ден. Тези услуги не се заплащат от НЗОК, но именно разпоредбата на чл.24а, ал.1 от Наредбата не позволява и заплащането им като допълнителни услуги по смисъла на чл.2, ал.3 от Наредбата. Дали тези административни и финансови услуги са били включени в стойността на медицинската услуга според Националния рамков договор за медицински дейности за 2020 – 2022 г., в сравнение с Н. за 2018 г., е изцяло ирелевантно към съставомерността на деянието. Цитираните в касационната жалба текстове от Н. за МД за неотнормими към настоящия казус, тъй като повдигнатото административно обвинение е по чл. чл.86, ал.1, т.1, вр.чл.82, ал.2, т.4 от Закона за здравето, като пациентите са заплатили парични суми за допълнителни услуги, които не са сред тези, лимитативно изброени в чл.24а от Наредбата. Цитираното разяснение на НАП изх. 0700187/21.11.2017г. е неотнормимо към делото, доколкото касае документиране на получено в брой

плащане на бъдещо събитие, а конкретната хипотеза не касае авансово плащане. Необосновано касаторът поддържа, че нарушението не е описано коректно в АУАН и НП, като за целта той цитира единствено последното изречение от описанието на нарушението. Същото обаче не следва да се изважда от контекста на цялото описание на нарушението, тъй като в предходното изречение са посочени услугите, които не попадат в обхвата на чл.2, ал.3 и на чл.24а, ал.1 от Наредбата, а именно: административните и финансови услуги. Стойността на всяка от тях, заплатена от посочените в АУАН и НП 10 броя пациенти, в детайли е описана за всеки от тях по начин, който не е затруднил наказаното лице да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение и да организира защитата си срещу него. Датата на извършване на нарушението съответства на датата на данъчното събитие, отбелязано във фактурата за заплатените услуги, поради което неправилно касаторът поддържа, че същата е некоректно посочена в НП. В случая доколкото нарушението е такова, касаещо икономическите права на пациента и неправилно включване на разходи за финансови и административни услуги, то правилно е посочена датата на фактурата като дата на нарушението, тъй като именно с начисляването на тези разходи във фактурата са нарушени правата на пациентите. В тази връзка съдът намира, че правилно от страна на административнонаказващия орган е прието, че разходите за финансови и административни услуги, не следва да се калкулират и заплащат от пациентите, независимо дали са уведомени предварително за ценоразписа, тъй като същите не попадат в обхвата на допълнително поисканите услуги по чл.24а от Наредбата.

Както правилно е приел СРС, мястото на извършване на нарушението е посочено непосредствено след датата на извършването му чрез отбелязване на адреса на болничното заведение.

Неоснователно е оплакването на касатора [фирма], че АУАН не е съставен е 3-месечния срок по чл. 34, ал.1 от ЗАНН от откриване на нарушителя. Законодателят ясно е посочил, че срокът за съставяне на акта е три месеца от откриване на нарушителя или ако е преди да е изтекла една година от извършване на нарушението. В случая, с данни за признаците на нарушението и нарушителя, контролните органи са разполагали на 30.10.2019 г. - датата на съставяне на приемо-предавателните протоколи за всеки от 10-те пациента, съдържащи вече посочените по-горе документи, от съдържанието на които може да се направи извод за извършеното нарушение и извършителя. Поради това именно 30.10.2019г. е и началният момент, от който започва да тече 3 - месечният срок, предвиден в чл. 34, ал. 1, изр. второ, предл. 1 от ЗАНН. Необходимите и достатъчни данни за извършеното нарушение и неговия извършител безспорно са установени едва след събирането на тези доказателства, които подробно са посочени като доказателства, установяващи извършеното нарушение, както в АУАН така и в НП. Поради това настоящият съдебен състав приема, че за процесните нарушения този срок е започнал да тече от 30.10.2019г., като не е изтекъл към датата на съставяне на АУАН и впоследствие – и на НП.

Съдът не установи допуснати нарушения на съдопроизводствените правила. Касационният състав счита, че районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактическата обстановка по делото са събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, които са обсъдени поотделно и в съвкупност. По този начин е била изяснена обективната истина и решението не почива на предположения. Съгласно данните по делото и на двете страни е дадена еднаква възможност да

упражняят процесуалните си права. Не е бил нарушен принципът на състезателност в процеса.

Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е обсъдена, както в НП, така и в съдебното решение, и правилно е прита за неприложима към настоящия случай, който следва да се определи като типичен от този вид нарушения.

Правилно СРС е преценил, че издаденото НП следва да бъде изменено в частта му, относно наложените административни наказания, които са намалени до законопредвидения минимален размер по чл. 221, ал.2 от ЗЗдр. – 500 лева.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съгласно чл.63, ал.3 ЗАНН на ответника по касация се дължат сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. съгласно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град , Х. – и Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20151787 от 28.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105 – ти състав по нахд № 13470/2020 г.

ОСЪЖДА МБАЛ [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Решението е окончателно и на основание чл. 223 ГПК не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.